

Arrest

nr. 266 096 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. DIENI en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 23 augustus 2021, diende op 27 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 februari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 8 april 2021.

1.3. Op 10 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming niet-

ontvankelijk werd verklaard omdat verzoeker over een internationale beschermingsstatus beschikt in een andere EU lidstaat, met name Griekenland. Deze beslissing werd op 14 juni 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Syrisch staatsburger. U bent geboren in 1994 in Mahgan, Deir Ezzor. U heeft steeds in Deir Ezzor gewoond. Twee maanden voor uw vertrek uit Syrië verbleef u in Markada, Hassaka.

U verliet Syrië in het begin van 2018 omwille van de algemene onveiligheid, het feit dat u uw legerdienst nog niet heeft gedaan en omdat u zich niet wilt aansluiten bij één van de strijdende partijen in Syrië.

U bent gehuwd met E.A.M. (XXX, XXX) en samen hebben jullie één dochtertje, H. (XXX), die op 5 november 2020 in Charleroi (België) geboren is.

Na uw vertrek uit Syrië reisde u via Turkije naar Griekenland, waar u ongeveer twee jaar verbleef. U verliet Griekenland in februari 2020 en reisde via Servië, Roemenië, Oostenrijk en Duitsland door naar België waar u aankwam op 23 augustus 2020. U diende een verzoek om internationale bescherming in in België op 27 augustus 2020.

Uit de informatie die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verkreeg van EUODAC blijkt echter dat u in Griekenland reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 1 en 2).

U verklaart dat u zich niet in Griekenland zou kunnen vestigen omdat de levensomstandigheden daar in de kampen heel erg zouden zijn, het heel lang duurde voor u daar papieren kreeg, en omdat het niet mogelijk zou zijn voor vluchtelingen om daar werk te vinden (CGVS, p. 10). Nog haalt u aan dat u als vluchteling negatief bejegend werd in Griekenland (CGVS, p. 10).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een uittreksel van de burgerlijke stand, uw militair boekje, een uittreksel van uw familiesamenstelling en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw Eurodac Hit, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 27 augustus 2020 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, (een) ander(e) verzoek(en) om internationale bescherming werd (en) ingediend en

opgetekend, d.i. in Griekenland en dat u daar een internationaal beschermingsstatuut werd toegekend op 30 maart 2020. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidsta(a)t(en) in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 8 april 2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem

niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma’s voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en slechte levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen, lange wachttijd voor een beslissing, het niet vinden van werk, negatief bejegend worden door Griekse burgers (CGVS, p. 10-13), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden temeer aangezien u deze lidstaat naar eigen zeggen reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de internationale bescherming die er u verleend werd, evenals dat u zich terzake beperkt tot het opwerpen van een aantal algemene beweringen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u voorlegt kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Het uittreksel van de burgerlijke stand, uw militair boekje, het uittreksel van uw familiesamenstelling en uw huwelijksakte spreken zich namelijk enkel uit over uw identiteit, herkomst, legerdienst en familiebanden. Hieruit blijkt evenmin een persoonlijk risico ten opzichte van Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 8/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49, 57/6, 57/6/3 §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 29, 30, 32 en 34 van richtlijn 2011/95/EU betreffende normen betreffende de voorwaarden waaraan onderdanen van derde landen of staatlozen moeten voldoen om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, tot een status uniform voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en de inhoud van deze bescherming (herschikking), gelezen in overeenstemming met de artikelen 33 en 46 van richtlijn 2013/32 van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor internationale bescherming verlenen en intrekken, schending van het artikel 1A en 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, van het artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Verzoeker betoogt dat er sprake is van machtsoverschrijding.

In een *eerste grief* erkent verzoeker dat hem in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend, maar beweert hij dat hij er niet meer over een geldige verblijfsvergunning beschikt. Hij meent dat de commissaris-generaal geen bewijs heeft bijgebracht waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Griekenland hersteld zal worden in zijn rechten. Er zou niet zijn onderzocht of hij na het Griekse grondgebied te hebben verlaten, er nog naar mag terugkeren. Zijn raadsman zou zich geïnformeerd hebben bij de Griekse asiendiensten aangaande de geldigheid van zijn verblijfsvergunning, maar die zouden geweigerd hebben enig antwoord te verlenen.

In een *tweede grief* kaart verzoeker de leefomstandigheden in Griekenland aan. Zo verwijst hij naar een rapport van *Asylos* waaruit hij de volgende drie belangrijke punten afleidt, namelijk dat de opvangomstandigheden door verschillende internationale organisaties en NGO's werden aangekaart, dat erkende vluchtelingen door de Griekse autoriteiten niet altijd beter worden behandeld dan verzoekers om internationale bescherming en dat de levensomstandigheden voor erkende vluchtelingen er niet fatsoenlijk zijn. Daarnaast wijst verzoeker op de onmogelijkheid van integratie door het leren van de taal, de onmogelijkheid om werk en huisvesting te vinden, het racisme en het politiegeweld in Griekenland. Hij verwijt de commissaris-generaal niet te motiveren omtrent de situatie waarin hij zal verkeren als hij wordt teruggestuurd naar Griekenland. De algemene informatie die hij voorlegt, spitst zich specifiek toe op iedere begunstigde van internationale bescherming die naar Griekenland terugkeert. Het feit dat hij geen recht heeft op huisvesting zou ook tot gevolg hebben dat hij andere rechten zal ontlopen. Het zou onmenselijk zijn om van een 27-jaar jonge man te verwachten om zonder enig vooruitzicht en zekerheid, terug te keren naar Griekenland temeer nu hij zijn familie in België heeft, namelijk zijn vrouw en kindje van 7 maanden oud. Hij wijst op zijn medisch attest waaraan de commissaris-generaal geen belang zou hebben gehecht. Uit het rapport *Asylos* zou blijken dat een erkende vluchteling zeer moeilijk toegang heeft tot de gezondheidszorg. Hij zou ook geen toegang hebben tot werk bij terugkeer naar Griekenland en omwille van zijn leeftijd zou hij geen recht hebben op werkloosheid. Als dakloze zou hij geen rekening kunnen openen en zich niet kunnen registreren voor de belastingen. Hij zou in Griekenland niet over de mogelijkheid beschikken om de Griekse taal te leren en zou er geen recht hebben op een uitkering. Verder wijst hij op het racisme in Griekenland en het gebrek aan optreden hiertegen door de Griekse autoriteiten. Door een nieuwe wetgeving, in werking getreden op 1 januari 2020, zouden de fundamentele rechten in Griekenland nog verder worden uitgehold. Dat de overheid in september 2019 aangaf om 10.000 mensen terug te sturen naar Turkije doet volgens hem vragen rijzen over hoe Griekenland omgaat met het non-refoulementbeginsel. Verder haalt verzoeker nationale rechtspraak aan van onder meer de Raad en van het Duitse Grondwettelijk Hof. Verzoeker besluit dat het administratieve dossier geen informatie bevat met betrekking tot de recente ontwikkelingen en/of de zekerheid dat de erkende vluchtelingen hun rechten zouden verkrijgen bij terugkeer naar Griekenland.

3. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende documenten :

- Rapport ASYLOS, 'Grèce : Situation des réfugiés', december 2019 ;
- Artikel NGO 'Refugees Support Aegean, Returned recognized refugees face a dead-end in Greece';
- Rapport NGO, 'Refugees Support Aegean, Legal Note. On the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece'. Update, 30 augustus 2018 ;
- NANSEN, 'ADDENDUM NANSEN NOTE 20-2 Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce', (nansenrefugee.be), 31 pagina's.

4. De beoordeling ten gronde

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij op 30 maart 2020 de vluchtelingenstatus werd toegekend (AD CGVS, witte map 5 bijkomende informatie, "Eurodac Marked Hit"). Er zijn geen indicaties dat verzoeker thans niet langer deze vluchtelingenstatus in Griekenland zou genieten. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Wel betwist hij dat hij nog over een geldige verblijfsvergunning voor Griekenland zou beschikken. Betreffende verzoekers huidige argumentatie omtrent de actuele geldigheid van de verblijfstitel die hem in Griekenland werd toegekend, namelijk de vluchtelingenstatus, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij het commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te

bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);

- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terecht komt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

Uit de verklaringen van verzoeker en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

In de informatie uit een rapport van 2017, *Pro Asyl & RSA*, waaruit verzoeker uitvoerig citeert in zijn verzoekschrift, leest de Raad dat de leefomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming niet adequaat zijn, dat die begunstigten vaak terecht komen in precare socio-economische omstandigheden en er een gebrek is aan integratiemogelijkheden. Daarnaast wordt er gesteld dat begunstigten van internationale bescherming geen opvang of cash geld krijgen wat tot gevolg heeft dat mensen op straat belanden. Volgens het AIDA rapport van 2017, waaruit verzoeker eveneens citeert, is het voor begunstigten van internationale bescherming mogelijk om een opvang te krijgen in Athene, maar zijn die opvangstructuren overbevolkt, waardoor zij op straat belanden. In het volgende door verzoeker weergegeven citaat uit het rapport van 2017, *Pro Asyl & RSA*, leest de Raad dat er factoren zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken en dat het moeilijk is voor begunstigten van internationale bescherming om tewerkgesteld te worden nu zij onder meer de taal niet kennen, niet beschikken over een sociaal netwerk en geen geografische en culturele kennis hebben. Daklozen zouden zich niet kunnen inschrijven in de dienst voor tewerkstelling en geen recht hebben op een werkloosheidskaart. Het AIDA rapport van 2016 stelt dat de begunstigten van internationale bescherming oververtegenwoordigd zijn op de werkloosheidsgrafieken en niet de Griekse autoriteiten maar wel enkele NGO's voorzien in gratis taalcursussen. Verder leest de Raad in het rapport van 2017 van *Pro Asyl & RSA* dat het bijna onmogelijk is voor daklozen om de nodige documenten voor te leggen teneinde beroep te kunnen doen op een solidariteitsbijdrage van 200 euro per volwassene en 50 euro per kind. Voormeld rapport wijst erop dat begunstigten van internationale bescherming vaak te maken krijgen met geweld en racisme. Vervolgens leest de Raad in het door verzoeker geciteerde rapport van 2016 *‘racist violence recording network’*, dat de Griekse autoriteiten niet de nodige bescherming kunnen bieden tegen racismegeweld. Verder verwijst verzoeker naar een rapport van UNHCR van oktober 2019, waaruit blijkt dat UNHCR de Griekse overheid oproept om fundamentele rechten te blijven garanderen en naar een rapport PRI van november 2019 waarin gesteld werd dat de overheid in september 2019 aangaf om 10.000 mensen terug te sturen naar Turkije. Tenslotte leest de Raad in het

citaat van NGO *"Refugees Support Aegaen"* dat erkende vluchtelingen geen effectieve toegang hebben tot opvang, voedsel, arbeidsmarkt en gezondheidszorg.

Voorgaande landeninformatie geeft weliswaar aan dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van huisvesting, tewerkstelling, gezondheidszorg en taalcurssussen en een solidariteitsbijdrage. Echter, de beschikbare landeninformatie waaruit verzoeker uitvoerig citeerde en die hij toegevoegd heeft aan zijn verzoekschrift, laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in deze rapporten geen situatie van *"tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken"*, waarbij deze *"tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken"*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift ook geen enkele poging om zulks aan te tonen nu hij zich beperkt tot een loutere opsomming van de problemen waaraan begunstigen van internationale bescherming zouden worden blootgesteld, zijnde huisvesting, gezondheidszorg, racisme, geweld, taal, tewerkstelling.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *"alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In casu ligt de situatie voor van een gezonde man van 27 jaar, die niet aantoont dat hij een kwetsbaar profiel zou hebben. Waar hij in zijn verzoekschrift verwijst naar een medisch attest dat hij had overgemaakt en waaraan de commissaris-generaal geen aandacht zou hebben geschonken deelt verzoekers raadsman ter terechtzitting d.d. 14 december 2021 mee dat de vermelding van dat attest een materiële misslag betreft en er aldus geen medisch attest werd neergelegd. Verzoeker verklaarde 7 maanden verbleven te hebben in een vluchtelingenkamp in Mytilini en vervolgens in een vluchtelingenkamp in Athene (CGVS verhoor p. 8) en geen persoonlijke problemen te hebben gekend in Griekenland (CGVS verhoor, p. 10). Hij beperkte zich tot algemene beweringen stellende dat de situatie in Griekenland heel slecht is, er altijd problemen zijn, het er niet veilig is, er geen job kansen zijn en dat er veel racisme is (CGVS verhoor, p. 10), zonder op enig moment gewag te maken van moeilijkheden waarmee hij tijdens zijn verblijf zou zijn geconfronteerd.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker blijkens Griekenland heeft verlaten alvorens hij er een verblijfsvergunning zou hebben gekregen, wat erop wijst dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om zijn rechten verbonden aan de hem toegekende internationale beschermingsstatus te doen laten gelden. Verzoeker beperkte zich tot de verklaring dat zelfs indien hij een verblijfsvergunning had gekregen, hij er toch niet was gebleven omdat de steun dan wordt stopgezet (verhoor CGVS, p. 10).

Nu hij in zijn verzoekschrift geen enkele concrete omstandigheden aantoont die specifiek betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie, maar zich beperkt tot het aanhalen van algemene rapporten, worden de volgende pertinente motieven van de commissaris-generaal niet weerlegd: *"Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden*

benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden temeer aangezien u deze lidstaat naar eigen zeggen reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de internationale bescherming die er u verleend werd, evenals dat u zich terzake beperkt tot het opwerpen van een aantal algemene beweringen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. “

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. X; RvS 20 november 2014, nr. X en RvS 23 mei 2017, nr. X). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Een schending van de door verzoeker opgesomde bepalingen uit de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU en van artikel 3 van het EVRM wordt gelet op voorgaande evenmin aannemelijk gemaakt. De Raad ontwaart evenmin enige machtsoverschrijding.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO